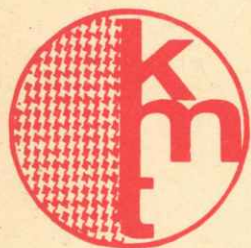

KONFRONTACJE
MŁODEGO
TEATRU

lublin

27 IV · 30 IV 78

szsp

KONFRONTACJE

INFORMACJE O TEATRACH I SPEKTAKLACH KONKURSOWYCH

AKADEMIA RUCHU warszawa

Spektaklowe realizacje "COLLAGE 'U", "LEK-TORATU", "GŁODU", "AUTOBUSU" i ulicznych "LEKCJI" zamknęły teatralną drogę doświadczeń Akademii Ruchu.

Chyba, że - jak to nieraz czynimy - będziemy traktować wszelką aktywność jako teatr w najszerszym jego rozumieniu.

Odwokując się przede wszystkim do obecności w s z t u c e /tak, jak odczuwamy jej najbardziej współczesny sens/ - wszystkie równocześnie kontynuowane kierunki naszych doświadczeń: penetracje struktur ruchu i znaku plastycznego; anonimowe interwencje uliczne i próby "teatru miejskiego"; autodydaktykę i dydaktykę społeczną wykładów, a także otwartą, autotematyczną grę aktorską - traktujemy jako równoważne współrzędne naszej orientacji artystycznej i społecznej. Nie chcielibyśmy naszego "stałego zajęcia" deklarować w stosunku do którejkolwiek z przyjętych nomenklatur sztuki. Gdyby nam to było dane, to chcielibyśmy przejść z fazy doświadczeń teatru społecznego do stałej, nie uwarunkowanej zewnętrznie praktyki.

Przed rokiem, w liście otwartym skierowanym do "młodych teatrów", manifestowaliśmy niechęć do festiwalu w ich formie, która - jak wiele innych masowych przedsięwzięć - ogranicza naturalność i konsekwencje pracy teatru.

Być może dlatego prezentujemy w czasie "KONFRONTACJI" jedynie filmowy zapis części potrzebnych nam doświadczeń.

/Akademia Ruchu/

oo

grupa adaptacyjna ALL TORUŃ

"SYTUACJE LIRYCZNE" - premiera

Grupa Adaptacyjna ALL została założona w 1977 roku przez Aleksandra Nalaskowskiego. Pierwszą wystawioną sztuką było "SANATORIUM" według Baudelaire'a, Rimbauda i Laetreamonte'a

Następnie była "SEKOJA" na motywach "WESELA". Po pewnym czasie i ostatecznym wykrystalizowaniu się składu /choć ten znajduje się w ciągłej rotacji / grupa przyjęła inny sposób działania. Tak wytworzyła się nowa koncepcja teatru G.A.ALL. Twórcy zaczęli pracować nad sytuacjami, które stwarzali nie tylko oni sami ustawieni w pewnej relacji w stosunku do siebie ale także zaczęli je znosić z rzeczywistości miejskiej, przynosić na próbę to co ich najbardziej uderzyło podczas przechodzenia przez ulicę, odbywania zajęć, pracy fizycznej itp. "SYTUACJE LIRYCZNE" to przedstawienie, które można porównać do systemu znaków drogowych. Nie ma tutaj żadnej fabuły, żadnych związków przyczynowo-skutkowych ani związków wynikania, twórcy zrzekli się tego na rzecz pewnej więzi logicznej i czystości przedstawienia. Symbol nie jest tylko symbolem, ale także pewnym obrazem, który odczytywany zrazu dosłownie, później w przenośni może skierować uwagę na rzeczy istotne, te rzeczy, które uciekają niejako z codziennej percepcji.

G.A.ALL

SCENA PLASTYCZNA KUL LUBLIN LUBLIN SCENA PLASTYCZNA KUL

"WILGOĆ" - premiera
kwiecień 1978

Scena Plastyczna KUL powstała w 1969 roku. Zrealizowała dotychczas siedem spektakli: "ECCE HOMO" /1970/, "NARODZENIA" /1971/, "WIECZERZA" /1972/, "WEŁÓKNA" /1973/, "IKAR" /1974/, "PIĘTNO" /1975/, "ZIELNIK" /1976/. Uczestniczyła w festiwalach w Parmie - Festiwal Teatrów Uniwersyteckich /1975/, Londynie - Festiwal Teatrów Amatorskich /1976/, Palermo - Festiwal Teatrów Eksperymentalnych /1977/, Villach - Festiwal Teatrów Zawodowych /1977/.

"Te same są również trzy elementy składowe przedstawień. Najistotniejszym z nich ogarniającym i organizującym jest muzyka /.../. Drugim elementem są rekwizyty i aktor - często pełniący również funkcję rekwizytu. /.../ I wreszcie przestrzeń i ruch.

"WYCIECZKA DO INNOŚCI"
premiery marzec 1978

To wszystko czym dysponuję i zarazem wszystko, czego potrzebuję, by w każdym spektaklu stawiać człowieka wobec kolejnego problemu i zmuszać do refleksji. Oczywiście człowiek jest uniwersalny, żyjący poza konkretną rzeczywistością, z którą się styka - również. Po prostu taki właśnie człowiek mnie interesuje. I tworzę go trochę jak ludowy rzeźbiarz, który posługując się instynktem, działa na emocje a nie na intelekt, czyli odwołuję się bardziej do wrażliwości widza. I czasem ten przekaz bywa odbierany".

Leszek Mądzik - "Interesuje mnie człowiek uniwersalny", Scena 12/77

Teatr powstał jesienią 1968 roku z inicjatywy kilku zapaleńców pod wodzą studenta Akademii Medycznej - Andrzeja Cechnickiego i w grudniu tego samego roku zadebiutował montażem poetyckim "REŻYSER". Dwa lata później ma miejsce premiera "STAREJ KOBIETY" wg T. Różewicza oraz "ZWIERZAT HRABIEGO CAGLIOSTRO" wg A. Bursy.

W 1971 roku teatr przyjmuje nazwę TAM, czyli Teatr Akademii Medycznej. W latach następnych realizuje 8 spektakli w oparciu o teksty E. Bonda, M. Białoszewskiego, J. Gizelli i in. Ostatnia premiera "WYCIECZKA DO INNOŚCI, czyli na tropie Twardzioszka Czosnacza" - to widowisko oparte głównie o tekst "Przerwy w podróży" Tymoteusza Karpowicza.

"Uważamy, że w chwili obecnej należy odnowić środki teatralnej dywersji poprzez sięgnięcie do tradycji widowisk ludycznych, działań zbiorowych, w których wszystkich - aktorów i widzów - obowiązuje aktywne uczestnictwo w nawiązaniu spektaklu do poetyki kabaretu. Powyższą formułę estetyczną implikują, naszym zdaniem takie atrybuty młodości, jak: naturalny witalizm, gorzki i bolesny krytycyzm na przemian ze zdolnością do samooczyszczającego śmiechu. Owo wymieszanie powagi, zjadliwej autoironii z autentycznym humorem - to naszym zdaniem decydującą dziś może o żywotności i niepowtarzalności młodego teatru, sile jego oddziaływania i społecznej randze".

"TAM jest przeciwko ogólnemu nurtowi polskiego teatru studenckiego, zajmując się rzeczywistością nie tak poważną, ukazując natomiast teatr "absurdu" poprzez szczególną katarsis, opierając się na psychicznej jedności z publicznością. Współdziałanie aktorów z widzami tworzy rzeczywistość teatralną - z pomocą publiczności i tylko poprzez spontaniczne jej działanie. Oto dlaczego scenografia jest tak malownicza... TAM pragnie ukazywać teatralną wizję świata. Podczas spektaklu - groteskowego pchlego targu - widz staje się uczestnikiem wspólnej zabawy. Zasady zbiorowego reagowania nabierają mocy. Śmiech goni śmiech, gdy nagle publiczność odkrywa znaczenie i zaczyna uświadamiać sobie prowokację, na którą zagadza się wbrew swojej woli ..."

Tadeusz Gaweł, Piotr T. Rakowski

"JOURNEY TO NOWHERE"

teatr " " wrocław

"PANOPTICUM" wg "PROZY" B. Schulza

"Jesteśmy u końca słów, które już tu stają się majaczkliwe, bredzące i niepoczytalne. A jednak dopiero za ich rubieżą jest to, co nieogarnięte i niedopowiedziane. Misterium zmierzchu! Dopiero poza naszymi słowami, gdzie moc naszej magii już nie sięga, szumi ten cienisty, nie objęty żywioł ...

Cały ten świat jest dawno osądzony i dawno zmierzchny. Stąd ta bezgraniczna desperacja ostatniego gestu, który sam jeszcze trwa, sobie samemu daleki i zagubiony, wciąż na nowo powtarzany: już nie znany. Wszystkie paroksyzmy, każde rozpaczliwe wyrzucanie rąk tryska pod ciśnieniem całych lat nudy. Trzeba mówić ...

Wierzę już tylko słowom, nikt mnie nie oszuka wierzę już tylko słowom mrozącym krew w żyłach, które w ruch wprawikem. Można się ukryć w ich wydrążonych wnętrzach przed wieścią, na wieść, po wieści, przed ciosem własnej nieobecności ...

Nasze majaczenia nie są groźniejsze od widmowej twarzy epoki, która była. Więc ginie świat, niezdolny pojąć nic z tego, co się już rodzi ..."

- wypisy ze spektaklu -

u o r t a n t a n t u j KRAKÓW KRAKÓW fantastron

"HOCKI KLOCKI" - premiera
kwiecień 1977

Studencki teatr "FANTASTRON" został założony w Krakowie w 1974 roku i do dzisiaj działa przy KK SZSP AGH. W okresie 4 lat swojej działalności zrealizował następujące spektakle:

"Z BUTAMI DO NIEBA" /1975/ wg scenariusza Szczerzkiego, "SLEPCY" /1976/ wg M.Maeterlincka, "TEATR ZDEGRADOWANY" /1976/ wg S.Becketta, "KROKI" /1976/ w. S.Backetta.

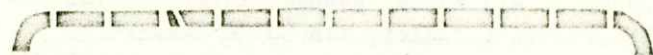
Od tego czasu teatr uległ znacznym zmianom których celem jest nawiązanie przez zespół odpowiedzialnego dialogu z rzeczywistością ... Zdajemy sobie sprawę, że każda kolejna wersja spektaklu nie jest ostateczną, co jest nieustannym bodźcem do dalszych poszukiwań ...

Zespół Teatru "FANTASTRON"

prostą scenografię do kolejnej sceny. Widzowie są niejako świadkami stawania się sztuki na scenie. Finał "Historii" jest wstępną wersją zakończenia "Operetki" - wielkiego zwycięstwa nagości nad strojem, młodości wiecznie nagiej, nagości wiecznie młodej. Na ruinach wyzwolonego świata pojawia się Albertynka i Witek. We wrocławskiej inscenizacji "Historii", w każdej sekwencji sztuki objawia się szacunek dla Gombrowicza odczytywanego przez całokształt jego twórczości".

Janusz Płoński

"Gombrowicz nieznany", Itd.

jan POZNAŃ jan

"SMOK" - premiera 20.II.1978

Teatr powstał w październiku 1976 roku. Pierwszą realizacją był spektakl "JESZCZE TROCHĘ SNU" oparty na tekście dramatycznym A.D. Liskowackiego. Premiera odbyła się w lutym 1977 roku. Kolejnym przedstawieniem jest "SMOK" wg E.Szwarc, które to przedstawienie zostanie zaprezentowane w ramach tegorocznych "KONFRONTACJI".

Po raz pierwszy na arenie ogólnopolskiej spektakl był wystawiany na Spotkaniach Teatrów Debiutujących START 78 w Kielcach.

"Scenariusz do "SMOKA" powstał na kanwie dramatu Eugeniusza Szwarca pod tym samym tytułem, /.../. Szwarc tworzył w okresie międzywojennym w Związku Radzieckim; najlepsze jego dramaty powstały w latach trzydziestych i na początku lat czterdziestych naszego stulecia. Jego dorobek z grubsza można podzielić na dwie części: dramatów - bajek dla dzieci /nie pozbawionych głębszej refleksji filozoficznej/, oraz dramatów - bajek dla dorosłych, w których wychodząc od wątków znanych baśni /gł.Ander-sena i Grimm'a/ Szwarc starał się ukazać działanie mechanizmu historii i ludzi z nim związanych. W rozwiązaniach perypetii swoich sztuk jest zawsze Szwarc optymistą wierzącym w zwycięstwo miłości człowieka do człowieka, miłości pokonującej wszystkie przeszkody. Stąd obok galerii postaci negatywnych, poddawanych ostrej krytyce, której siłę można porównać do ostrości pióra Majakowskiego w "ŁAŻNI" i "PLUSKWIE", tworzy Szwarc grupę postaci hiperpozytywnych, postaci - symboli zawsze wiernych

kalambur ||| wrocław

"HISTORIA" - PRAPREMIERA NIEZNANEJ
SZTUKI Witolda GOMBROWICZA - listopad 1977

Scenariusz i reżyseria: Kazimierz SKORUPSKI

Scenografia: Marek Pijet

Muzyka: Rafał Augustyn

Intermedia: Andrzej Poniedziałki

Obeada: Jolanta Chełmicka, Elżbieta Lisowska,

Andrzej Gałka, Artur Kusaj, Stanisław

Lubowiecki, Edward Wielkoszyński.

"Tak jak w "Operetce", w "Historii" symbolem formy jest strój, a konkretnie buty Witolda. Witek nie chce nosić butów, nie chce być dojrzały, nie chce się poddać ogłupiającej konwencji - uosabia wyraźnie wszystkie cechy samego Gombrowicza, który całe życie starał się wyzwolić z pęt Formy, popadając w rezultacie w jej niewolę /.../ Poszczególne sceny "Historii" oddzielone są współczesnymi songami, nadającymi im szerszy, poetycki wymiar. Jednocześnie szóstka aktorów na oczach widzów przebiera się w kolejne stroje-maski, przygotowuje

sprawie miłości i braterstwa, postaci odnoszących zawsze zwycięstwo. Dla potrzeb naszego spektaklu wybraliśmy z dramatu Szwarca dwa zasadnicze wątki ozdabiając je i przygotowując do służącej nam najlepiej formy dramatycznej. Formą tą w postaci wyjściowej był dla nas teatr ludowy, wywodzący się ze sztuki "jarmarcznej" okresu średniowiecza i renesansu.

Teatr ten działający przy pomocy najprostszych środków starał się znaleźć bezpośredni kontakt z widzami masowym, bawiąc go a jednocześnie ucząc. Wypowiadając się przez fabułę bajki chcieliśmy uniknąć doraźnej funkcji teatru, zajmując się raczej pewnymi uniwersalnymi mechanizmami i ludźmi, którzy je tworzą".

S.T. Jan

"PERON" - "Jest to gorzki, lecz nie obojętny wobec problemów naszej współczesności spektakl. Porusza sprawy drażliwe i nie zawsze wygodne, ale celem jego zasadniczym jest krytyka nieodpowiednich, fałszywych i spaczonych postaw społecznych. Odgrywa się na płaszczyźnie osobowości. Piętnując zło, bezideowość - pomimo sporej dawki ironii - niesie skłótu otuchy i wiary wzywającej do wielkiego wysiłku i wielu wyrzeczeń, bo taka powinna być droga do rozwiniętego i świadomego społeczeństwa. Jest wezwaniem do szczerzej i twórczej drogi życiowej każdego obywatela".

Teatr "MAJA"

p o z n
p a ń
MAJA

pstrąg pstrąg pstrąg
ŁÓDŹ

pstrąg

"W POSZUKIWANIU KOLORU" -
premiera 29 IV 1977 roku

"PERON" - premiera maj 1977

Studencki teatr "MAJA" powstał wiosną 1974 roku wśród studentów polonistyki i anglistyki UAM w Poznaniu. Kierownikiem i założycielem zespołu jest Kazimierz Grochmaliski zarazem autor scenariuszy i reżyser dotychczasowych spektakli. W chwili obecnej zespół wchodzi w skład grup twórczych zrzeszonych przy Uczelnianym Centrum Kultury "CICIBÓR", a jego kierownik pełni funkcję kierownika Ośrodka Teatralnego "MASKI".

Dotychczasowe premiery: "TELEWIZJA" /1974/
"PANI MALINOWSKA" /1975/, "ARENA" /1976/ - laureat Festiwalu Teatrów Debiutujących START 76, "PERON" /1977/.

Zespół uczestniczył dotąd w XI Lubelskiej Wiosnie Teatralnej, XII i XIII Łódzkich Spotkaniach Teatralnych, Światowym Festiwalu w Monako /sierpień - wrzesień 1977/, Międzynarodowym Festiwalu Teatrów Uniwersyteckich w L'Aquila /grudzień 1977/, Warsztatach Teatralnych - Lublin 77, gdzie przedstawił pokaz "Tym, którzy na tyłach", oparty na pomysle Grzegorza Dziamskiego. Ponadto w listopadzie odbył tournée po RFN /Kolonja, Achen, Marburg, Munster/ a także brał udział w wielu innych przeglądach i festiwalach na terenie całego kraju, dając do tej pory łącznie 55 spektakli "ARENY" i 28 spektakli "PERONU".

Obecny Zespół, który pracuje pod kierownictwem artystycznym Krystyny Piasecznej, ukonał tytuł pod koniec 1975 roku. Zespół wypracował sobie własną metodę, którą można zaliczyć do pewnego rodzaju kreacji zbiorowej. Treść przedstawienia i jego kształt teatralny są tu efektem pracy całego zespołu, która przebiega wielopłaszczyznowo, w kilku etapach /wielopłaszczyznowość tych przygotowań przejawia się m.in. w postaci warsztatów teatralnych tj. cyklicznych konfrontacji z przyszłą publicznością rekrutującą się ze środowiska studenckiego z jednej strony i środowiska robotniczego - Zakłady "UNIONTEXU" - z drugiej/.

W ciągu swej dwuletniej działalności Studencki Teatr "PSTRĄG" przygotował cztery premiery: "ZIEMIĘ JAŁOWĄ" /1975/, "REWOLUCJĘ - kronikę teatralną" /1975/, "GRAALA" /1976/, "W POSZUKIWANIU KOLORU" /1977/. Ostatnie trzy spektakle oparte były na scenariuszach przygotowywanych w zespole /odpowiedzialność za ich kształt ostateczny wzięli na siebie Krystyna Piaseczna i Tomasz Soldenhoff /wyreżyserowanych przez Krystynę Piaseczną w scenografii Michała Czernaewa. Zespół w tym okresie brał udział w Międzynarodowym Festiwalu Teatrów Uniwersyteckich w Parmie /1975/, prezentował spektakle w Szeged - Węgry /1975/, Bradford - Wielka Brytania /1976/, Caen - Francja /1977/.

Teatr "PSTRĄG"

teatr 8 dnia

POZNAŃ

"PRZECENA DLA WSZYSTKICH"
- premiera wiosna 1977

Teatr "ÓSMEGO DNIA" działa w Poznaniu od 1964 roku. Przedstawił ponad 20 premier, uczestniczył w blisko 50 festiwalach i przeglądach teatralnych - m.in. w Łódzkich Spotkaniach Teatralnych /1969, 70, 71, 76/ i w festiwalach międzynarodowych w Zagrzebiu /1970, 71/, w Palermo /1971/i /1976/, we Wrocławiu /1971,73 i 75/ i w Parmie /1971/, grał w Anglii, Holandii, we Włoszech, w Austrii, Belgii i RFN, występuje regularnie w różnych ośrodkach akademickich w Polsce. Zespół uczestniczy także w imprezach warsztatowych koncentrujących się na wymianie i współpracy między różnymi grupami teatralnymi organizował także warsztaty teatralne otwarte na uczestnictwo ludzi nie biorących udziału w działalności teatralnej. Tradycje żywe dla dzisiejszej twórczej działalności teatru sięgają roku 1968 jako momentu przełomowego w świadomości i koncepcjach artystycznych jego twórców. Jedynym doświadczeniem lat wcześniejszych, które może się liczyć, jest poznanie doktryny twórczej Grotowskiego i przyjęcie niektórych jej elementów jako podstawy do dalszych własnych doświadczeń, otwarcie jej na własne poszukiwania. Zakres owych poszukiwań wykraczał jednak poza problematykę metod i środków teatralnych. Koncentrowały się one wokół możliwości integracji teatru ze społeczną i polityczną dziedziną życia. Powstałe w latach 1970-1973 przedstawienia "Wprowadzenie do ..", "JEDNYM TCHEM" /2 wersje/, "WIZJA LOKALNA" - były wyrazem przekonania o "konieczności nieufnej podejrzliwości wobec wszystkiego co nas otacza i wobec nas samych, o konieczności weryfikowania haseł, wier, mitów społecznych i sentymentów, zdzierania masek pozorów z tego, co wobec nas zewnątrz i z własnych twarzy". Spektakle te były aktem buntu przeciw zastanej rzeczywistości. W 1975 roku z dociekania wartości tradycji, która ukonstytuowała postawę i dążenie grupy zrodził się spektakl pt. "Musimy poprzestać na tym, co nazwano rajem na ziemi ...?". Jego celem była weryfikacja historycznie kształtowanych metod i ich skrajnych intelektualnych i moralnych konsekwencji nieuchronnie pojawiających się w efekcie ukonkretnienia odwiecznego marzenia ludzkości o raju na ziemi. Ostatnie

przedstawienie Teatru "ÓSMEGO DNIA" - "PRZECENA DLA WSZYSTKICH" - łączy dwa główne wątki treściowe przewijające się w całej historii działalności zespołu: jest próbą określenia i ujawnienia istotnych źródeł dewiacji występujących w życiu społecznym i postawach jednostkowych, której to próby celem jest refleksja etyczna i ostrzeżenie przed konsekwencjami istniejącego stanu rzeczy.

TEATR "ÓSMEGO DNIA"

WARSZAWSKA
GRUPA
TEATRALNA

WARSZAWSKA
GRUPA
TEATRALNA

"TĘŻNIA"- premiera marzec 1977

Warszawska Grupa Teatralna jest zespołem działającym przy Centralnym Klubie Politechniki Warszawskiej "STODOŁA". Teatr powstał w styczniu 1974 roku. Założycielem i kierownikiem artystycznym zespołu jest Bohdan Cybulski, absolwent wydziału reżyserii warszawskiej PWST. Członkami teatru są studenci i absolwenci różnych warszawskich uczelni. Warszawska Grupa Teatralna pracuje metodą kreacji zbiorowej. Aktorzy i reżyser ten swój rodzaj kreacji i działalności teatralnej nazywają "teatrem zbiorowego autorstwa". U progu pracy nad spektaklem stoi jedynie temat - nie ma niczego, co można by nazwać scenariuszem, nie ma też wstępnie przygotowanych tekstów aktorskich. Warszawska Grupa Teatralna jest teatrem społeczno-politycznym i postawiony na początku temat dotyczy spraw współczesnych, polskich problemów dyskusyjnych i często drażliwych. Dotyczy spraw, które są w stanie żywo obchodzić nie tylko pokolenie młodej inteligencji, której przedstawicielem jest teatr studencki, ale wszystkich, którym bliskie są sprawy życia politycznego, społecznego i kulturalnego kraju. Premiera teatralna nie jest nigdy zakończeniem pracy nad przedstawieniem, jest jedynie zakończeniem tylko pierwszego etapu pracy. Etapu, który pozwala na to, by spektakl mógł być pokazany publiczności. Celem autorów przedstawienia jest postawienie kilku zasadniczych pytań i sprowokowanie widzów do wypowiedzi na temat podjętego przez nich problemu. Na skutek dyskusji z publicznością i ciągle trwających rozmów wewnątrz zespołu przedstawienie przeobraża

się, zmienia. Jego kształt i treść są zawsze sprawą otwartą.
Dotychczasowe premiery: "FRAGMENTY Z ŻYCIA RODZINY" /kwiecień 1974/ - wyróżnienie na Festiwalu Studenckich Teatrów Debiutujących "START 74" w Białymstoku. "NA JAGODY" /marzec 1975/ - prezentowane na Międzynarodowym Festiwalu Teatrów Studenckich w Finlandii we wrześniu 1975,

na V Międzynarodowym Studenckim Festiwalu Teatru Otwartego - Wrocław 75 oraz w szeregu miastach polskich.

"TEŻNIA" - premiera na XIII Łódzkich Spotkaniach Teatralnych w marcu 1977 roku.

WGT

INFORMACJE O IMPREZACH TOWARZYSZĄCYCH

grupa chwilowa lublin grupa chwilowa lublin

Podczas tegorocznych "KONFRONTACJI" przedstawiamy trzy wypowiedzi:

"SCENARIUSZ" - listopad 1976

"POKAZ" - grudzień 1977

"LEPSZA PRZEMIANA MATERII" - kwiecień 1978

Uważamy, że składają się one na jeden ciąg, który pozwoli zobaczyć Wam nasze wyobrażenia o tym, jak n a s z p r o g r a m twórczej aktywności i która strona tej aktywności, funkcjonuje w rzeczywistości, której przecieł nie wybieraliśmy, znaleźliśmy się w niej, a mamy - jak wszyscy - moralny obowiązek wprowadzania zmian.

Nazwa GRUPA CHWILOWA nie oznacza tymczasowości, czy też mrugnięcia okiem. Chcemy aby znaczyła - ZAWSZE AKTUALNA.

Bardzo osobisty charakter budownia tych wypowiedzi spowodował, że nie zgodziliśmy się na udział w konkursie festiwalowym, podobnie jak bliskie nam teatry Provisorium i Scena 6.

grupa protekst

KRAKÓW

"TAM GDZIE ROŚNIE ENTROPIA"

Trzy lata temu pojawił się na estradzie kabaret "PROTEKST". Premiera jego pierwszego

programu zatytułowanego "BYC ALBO ŚWIADOMOŚĆ" poprzedzona była wielomiesięcznymi, wielonocnymi, wielogodzinnymi kłótniami o to, co najważniejsze. W rezultacie powstał zespół zrywający z koncepcją kabaretu klasycznego, mówiący czasem poważnie, atakujący bardziej sarkazmem niż śmieszną ironią.

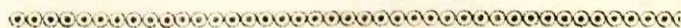
Publiczność, zrazu niechętna, przyjęła jednak PROTEKST, uważając go co prawda za teatr bardziej, znajdując w jego programach sporo materiału dyskusyjnego, prowokującego do przemyśleń i kłótni, nie pozwalającego czasem na łatwą zgodę z jego przekazami.

Trzy lata przyniosły trzy premiery PROTEKSTU. Ostatnia - spektakl zatytułowany "TAM GDZIE ROŚNIE ENTROPIA" - pokazuje niezwykle czynnych, niezwykle również przeszkadzających nam ludzi przegranych, których jedyną ideą jest głoszenie, że przegrana jest nieunikniona: fanatyków nadziei wierzących ślepo, że nadzieja wystarczy, aby zniszczyć się we własnym życiu, wreszcie zamkniętych w sobie i w swoim nie liczącym się z niczym zdaniu - hermetyków.

Spektakl, znacznie bardziej niż poprzednie, teatralny zmusił zespół do zmiany nazwy. Trudno bowiem dłużej nazywać swoje działania kabaretem, gdy wyobrażenie publiczności o zjawisku tak nazywanym, różnić się zaczyna od pojęcia o nim zespołu.

W dniu 19 marca 1978 roku powstała więc Grupa PROTEKST. Najprawdopodobniej pozostanie ona wierna swoim przekonaniom o studenckim kabarecie i teatrze.

Korespondencja z Krakowa

STUDENCKIE BRACTWO SATYRYCZNE

Akademii Medycznej w Lublinie

Grupa powstała we wrześniu 1974 roku, jako sytuacyjna grupa poetycka. Po grupach "PROM" i "SAMSARA" Ponieważ od początku pracy Grupy organizowano happeningi uliczne, poetyckie "zdarzenia" w ruinach zamku w Jakubowicach, a następnie w klubach padła propozycja przekształcenia firmy typowo poetyckiej w GRUPĘ SZTUKI INTEGRATYWNEJ.

Dzięki temu, że tworzący ugrupowanie poeci zajmowali się również muzyką, plastyką i fotografią - bało to możliwe.

Grupa nie bierze udziału w żadnego rodzaju konkursach poetyckich, gdyż jej zdaniem, nie mówią one nic o samej poezji, a tylko o układach personalnych. Nie organizuje też typowych wieczorów poetyckich.

Posługuje się muzyką własną i z taśmy, własną scenografią i slajdami z obrazów grupy puszczanymi przez rzutnik. Teksty, jako druga polska grupa /po lubelskiej "SAMSARZE"/ podpisuje zbiorowo, choć na innej zasadzie.

Na przełomie lat 75/76 "OGRÓD" stale współpracował z kwintetem jazzowym A.Rzymkowskiego, Jesienią 1976 roku po zmianie składu, grupa zmieniła nazwę na "OGRÓD 2". "OGRÓD 2" brał udział w następujących imprezach: WAKS 76, Jaszczurowe Konfrontacje Poetyckie - luty 77, II Ogólnopolski Plener Surrealistów METAFORA 77.

Skład Grupy:

Seweryn Goszczyński, Roman Tytus Muszyński, Marek Pietrzela, Lech Lele Przychodzki, Longin Szparaga.

"AKCJE ULICZNE" Grupy "OGRÓD 2" w ramach KONFRONTACJI MŁODEGO TEATRU:

piątek 28.04.78

g. 12 - 14 plac przed PDT - akcja Nieskończoność

g. 17 - 18 - miasteczko akademickie UMCS - akcja Lotnisko

sobota 29.04.78

godz. 15 "wieczór autorski" blok "H", Klub.

Data zawiązania zespołu jest nieistotna, ponieważ liczne perturbacje ideologiczne czy wręcz personalne doprowadziły do zasady permanentnego odmładzania tzw. składu. Pierwsza premiera "LOŻY 44" "MORIBUS" była momentem mało ważnym w krystalizowaniu tzw. profilu, dopiero "PROFANACJA", "MEMENTO MORI BLUES" przeważały chwilowo szalę na stronę czarnego humoru i pure-nonsensu. Ostatnie dwie premiery - "WYROBISKO" i "FRAGMENT WIĘKSZEJ CAŁOŚCI" - są już próbą bardziej dojrzałych satyry na te momenty naszego życia, które doprowadziły do tego wszystkiego ...

Kabaret według nas - to miejsce na tyle wygodne, że człowiek mający coś do powiedzenia może powiedzieć co myśli o dupie, realiach i metafizyce - czyli krótko mówiąc, o życiu i swoim w nim miejscu. Znudzili się nam kabarety skonstruowane z trzech lub dwóch konferansjerów złączonych gitarą. Jesteśmy za kabaretem, który nie chce nudzić dydaktyką, i - jeśli kiedyś odejdzie od nas ta myśl - ZEJDZIEMY.

SBS "LOŻA 44"

Irosław Szymański - kierownik artystyczny; teksty, muzyka, reżyseria, scenografia
Aleksander Panek - kierownik administracyjny i programowy

PERSONS:

Lucyna Błesznowska, Elżbieta Szumilas, Marta Zajcew, Piotr Wójcik, Grzegorz Michalec, Janusz Rybak, Aleksander Panek, Lech Błazucki, Lesław Sykut, Andrzej Broniś, Eugeniusz Maksymiuk, Leszek Świca, Marek Mijał, Paweł Milart.

ZESPÓŁ MUZYCZNY: Danuta Gawarnicka, Mirosław Melaniuk, Tomasz Olejnicki.

AKUSTYK: Stanisław Kolenda

ŚWIATŁO: Krzysztof Bilkiewicz

BALET: Janusz Rybak

RZECZNIK PRASOWY: Grzegorz Maria Michalec

SZTUKA jako wartość

Sztuka nowej świadomości sztuki
Sztuka nowego miejsca

galeria arcus
galeria arcus
galeria arcus
galeria arcus

Zwracamy się do wszystkich DZIAŁACZY SZTUKI, tych, którzy wartość sztuki upatrują nie w korzystaniu z niej, czy wykorzystywaniu w celach sztuce obcych, lecz widzą w sztuce sposobność rozpoznawania świata i nasycają go wartościami. Do tych, których w przejawach sztuki interesuje tworzenie wartości, interesuje aktywizowanie postawy kreatywnej, twórcze ogarnianie i komunikowanie innym swego **myślenia sztuka**. Upatrują w sztuce sposób bycia egzystencji.

Sztukę nowej świadomości sztuki, żywołowo rozprzestrzeniająca się i sugerowana wypowiedziami twórców wysuniętych placówek sztuki, domaga się rozpoznania.

Wymaga nowych bojowników, którym postawa wyznawców jest równie obca jak postawa kontemplujących estety. Działacze sztuki ponoszących wysiłek pionierów w imię rzeczywistości ciekawszej niż sztuka pokazywania, w imię potoczności realniejszej niż najbardziej realne sacrum sztuki, w imię świata poddawane go ciągłym przekształceniem, w imię człowieka, wreszcie, odnajdującego w sobie wartości sztuki.

Sztuka nowego miejsca odrzuca wyschnięte formy zbiorowej świadomości. Odrzuca wypowiedź roszczącą sobie prawo do głosu zbiorowego. Jest permanentną manifestacją jednostkowej intymności, świadomej egzemplaryczności i historyczności swego bytu. Jest sztuką ukazywania nowego człowieka, nie zaś sztuką tworzoną dla nowego człowieka. Jest sztuką o miejscu wyznaczonym społeczną aktywnością opartą na ciągle ponawianej penetracji tego co istniejące; ciągle ponawianym aktem samouświadamiania.

Planowane przez nas, wrześniowe spotkanie działaczy sztuki stać się ma sytuacją kreatywną sztuki nowej świadomości, stąd nieodzownym warunkiem uczestnictwa /zgłoszonego do końca czerwca br. pod adres: Tadeusz Zielniewicz, 70-601 Lublin, ul. Skierki 1, m. 135, tel. 528-21/ jest przyjęcie na siebie odpowiedzialności za nowe miejsce sztuki.

Grzegorz Dziamski
Tadeusz Zielniewicz

Organizator: Socjalistyczny Związek Studentów Polskich, Zarząd Wojewódzki w Lublinie

SANKCJE KULTURY

Nie proponuję rozmowy o tym, jaka powinna być sztuka, jakie formy może jeszcze przyjąć, jakie obszary naszej świadomości ogarnąć. Nie proponuję dlatego, że nie przypuszczam, aby rozwiązanie problemu sztuki mogło mi w czymkolwiek pomóc. Nie proponuję dlatego, że nie zależy mi na określeniu tego, co może być sztuką. Nie proponuję dlatego, że sztuka będąca jeszcze jedną specjalizacją w kulturze i spełniająca wyspecjalizowane funkcje, nie jest w stanie pomóc mi w rozwiązaniu moich własnych problemów etycznych, światopoglądowych, codziennych ...

Interesują mnie natomiast te wszystkie uwarunkowania, które powodują, że myślę i działam tak, a nie inaczej, że skazany jestem na pełnienie takich, a nie innych funkcji.

Interesuje mnie możliwość przełamania stereotypów własnego myślenia, działania ... Interesują mnie powody, dla których decyduję się na aktywność twórczą. Wiem, że takim powodem nie jest dla mnie idea "uprawiania sztuki".

Zbigniew Korzeb

I N F O R M A T O R

"KONFRONTACJI MŁODEGO TEATRU 78"

opracowany został w opaciu o materiały nadesłane przez teatry uczestniczące w imprezie. Materiały te przystosowali do druku - Grzegorz Dziamski i Tadeusz Zielniewicz.

WDK - 314/78 T-5/147, 400.

